

Bilag 3.

Den 14. marts 1974.

I ca. 40 år har det offentlige gennem låne- og tilskudsordninger finansieret grundforbedringsarbejder.

Gældende lov herom er lov nr. 126 af 25. marts 1970.

Den 11. januar 1974 foreslog landbrugsministeren en ny lov på seks paragraffer, hvorved 1970-ordningen ophævedes, mens der kun blev en særdeles begrænset lovregulering tilbage, nemlig en før-førsteprioritetsordning.

Ved første behandling 6. februar 1974 diskuteredes på denne baggrund ganske naturligt, hvorvidt lovregulering på feltet skulle opretholdes.

Fremskridtspartiets ordfører behandlede også dette spørgsmål og forudså, at hele lovordningen på området snart blev ophævet. Han konkluderede — Folketingstidende spalte 1796 — at partiets velvilje til forslaget var betinget af, at man blev overbevist om, „at loven ikke lige så godt på nuværende tidspunkt kan ophæves“.

Fremskridtspartiet blev ikke overbevist herom, og den 12. marts fremsatte to af partiets folketingsmedlemmer det ændringsforslag, at §§ 1-4, § 5, stk. 1 og 3, og § 6 udgik af regeringsforslaget.

Formelt fremtrådte dette helt klart som et ændringsforslag.

Reelt betød det, at de sidste rester af 1970-loven bortfaldt — ikke blot den altovervejende hovedpart af 1970-ordningen, som landbrugsministeren havde foreslået ophævet. Dette var blot en fuldbyrdelse af, hvad der var drøftet frem og tilbage under førstebehandling, og af, hvad Fremskridtspartiets ordfører havde udtrykt.

Igennem mere end 50 år er der et væld af eksempler på, at langt videregående formelle og reelle ændringer i det oprindelige forslag er blevet godtaget, jfr. folketingssekretærens notat af marts 1974 (bilag 14 i udvalget for forretningsordenen).

I nævnte notat anføres kun ét eksempel på, at identitet ikke er statueret. Det angik

et af „Det frie Folkeparti“ i foråret 1937 stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget, som fremskridtspartiet havde fremsat det, hørte derfor utvivlsomt til, hvad der efter vanlig praksis skulle realitetsbehandles. At bryde med denne praksis er aldeles uhensigtsmæssigt, idet det vil fremkalde et væld af nye selvstændige lovforslag og en deraf følgende opdeling af behandlingen af samme lovområde med ugers og måneders mellemrum. Det ville belaste folketingsarbejdet i væsentligt omfang på en tid, hvor det må forudses, at der vil fremkomme et væld af forslag om ophævelse af love.

Hvis ændringsforslaget var blevet vedtaget, var der af regeringsforslaget blevet tilbage § 5, stk. 2, om ophævelse af 1970-loven.

Folketingssekretariatet bad om, at Fremskridtspartiet ændrede sit forslag derhen, at regeringsforslaget blev godtaget, men med den tilføjelse, at det alene skulle gælde ét år, altså til 31. marts 1975.

Fremskridtspartiet afviste denne opfordring. Havde man på det stadium fremsat det forslag, at regeringsforslaget kun skulle gælde for eksempel i perioden 1.-2. april 1974, havde man nok undgået sagens videre vanskæbne. Det forekommer imidlertid meningsløst at indrette praksis efter, at man skal tilskyndes til at formulere ændringsforslag efter denne læst. (Tilføjelse til ikrafttrædelsesreglen i § 5, stk. 1: „og har gyldighed til den 2. april 1974“).

Efter at Fremskridtspartiet havde afvist opfordringen, kom en ny fra folketingssekretariatet: At partiet gik med til at bevare også § 5, stk. 1, således at 1970-loven først bortfaldt 1. april 1974, altså en god uges tid efter, hvad Fremskridtspartiets forslag ville føre til. Ønsket om denne bagatelforskydning imødekom Fremskridtspartiet.

Herefter gik ændringsforslaget ud på, at §§ 1-4, 5, stk. 3, og 6 skulle udgå af regeringsforslaget.